

Den næste sag på dagsordenen var:

36) Anden behandling af lovforslag nr. L 194: Forslag til lov om skattemæssig behandling af gevinst og tab på fordringer, gæld og finansielle kontrakter (kursgevinstloven).

Af skatteministeren (Carsten Koch).
(Fremsat 13/3 97. Første behandling 3/4 97.
Betænkning 27/5 97).

Der var stillet 18 ændringsforslag i betænkningen.
Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Sammen med denne sag foretoges:

37) Anden behandling af lovforslag nr. L 195: Forslag til lov om ændring af forskellige skattelove. (Konsekvensændringer m.v. i anledning af lovrevision af kursgevinstloven).

Af skatteministeren (Carsten Koch).
(Fremsat 13/3 97. Første behandling 3/4 97.
Betænkning 27/5 97).

Der var stillet 8 ændringsforslag i betænkningen.
Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagenes paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagenes overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Der foretoges først afstemning vedrørende lovforslag nr. L 194: Forslag til lov om skattemæssig behandling af gevinst og tab på fordringer, gæld og finansielle kontrakter (kursgevinstloven).

§§ 1-7, ændringsforslag nr. 1, § 8, således ændret, § 9, ændringsforslag nr. 2, § 10, således ændret, ændringsforslag nr. 3 om en ny affattelse af § 11, § 11 i den nye affattelse, §§ 12 og 13, ændringsforslag nr. 4, § 14, således ændret, §§ 15 og 16, ændringsforslag nr. 5, § 17, således ændret, §§ 18-21, ændringsforslag nr. 6, § 22, således ændret, §§ 23-29, ændringsforslag nr. 7-10, § 30, således ændret, § 31, ændringsforslag nr. 11, § 32, således ændret, §§ 33-36, ændringsforslag nr. 12 og 13, § 37, således

ændret, §§ 38-40, ændringsforslag nr. 14-17, § 41, således ændret, § 42, ændringsforslag nr. 18, § 43, således ændret, og § 44 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Der foretoges dernæst afstemning vedrørende lovforslag nr. L 195: Forslag til lov om ændring af forskellige skattelove. (Konsekvensændringer m.v. i anledning af lovrevision af kursgevinstloven).

Ændringsforslag nr. 1, § 1, således ændret, § 2, ændringsforslag nr. 2, ændringsforslag nr. 3, § 3, således ændret, ændringsforslag nr. 4, § 4, således ændret, §§ 5-7, ændringsforslag nr. 5, § 8, således ændret, §§ 9 og 10, ændringsforslag nr. 6 om indsættelse af en ny paragraf, ændringsforslag nr. 7 og 8 og § 11, således ændret, vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

38) Anden behandling af lovforslag nr. L 218: Forslag til lov om ændring af forskellige energifgiftslove m.v. (Justering af rumvarmeafgiften m.v.).

Af skatteministeren (Carsten Koch).
(Fremsat 9/4 97. Første behandling 15/4 97.
Betænkning 27/5 97).

Der var stillet 54 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Forhandling

Peter Hansen-Nord (V):

Trods det meget fremskredne tidspunkt synes jeg alligevel, at L 218 – sent fremsat, hurtigt behandlet, nogle og halvtredsindstyre ændringsforslag – skal have et par ord med på vejen. Her har vi fat i tilfældighedernes paradis, som regeringen har plaget sig selv med helt tilbage fra 1993 med CO₂-afgifter og senere grønne afgifter.

Jeg må sige, at de ændringsforslag, vi her ser, jo også er et udtryk for problematikken omkring afgrænsning mellem rumvarmeafgift, let proces og omvendt. Vi mangler i øvrigt et lovforslag, synes jeg, der tog lidt mere højde for fordelingen mellem let proces og tung proces. Men forvirringen er total, det er u håndterlige politiske redskaber, man her anvender.

Regeringen har valgt at dele forslaget, og det er så måden at få siksakket sig igennem, og det har jeg forståelse for at man har gjort. Vi kan så undlade at stemme til den ene del af lovforslaget, mens vi selvfølgelig helt klart under lovforslagets del B må stemme klart nej. Det er her, regeringen stille og roligt scorer kassen på små to mia. kr. ved at fremrykke afregningstidspunktet for nogle indbetalinger af energifgifter, CO₂-afgifter m.v.

Jeg synes ikke, at vi i udvalgsarbejdet, som har været meget forjaget, er nået ind til benet af den her problematik. Det kunne vi måske heller ikke have forventet ville ske. Jeg må kun i almindelighed på erhvervslivets vegne udtrykke de frustrationer, som alle disse ændringer i øvrigt også medfører.

Der er det vidunderlige ved de grønne afgifter, at hver gang man forsøger at løse et problem, så skaber man ti nye, og det er dette forslag for så vidt også udtryk for. Jeg tror, der er behov for, at man snart begynder at overveje andre politiske instrumenter til at styre sin miljøpolitik.

Eva Møller (KF):

Også jeg skal på trods af det fremskredne tidspunkt give lovforslaget nogle ord med på vejen og desværre ikke nogle velvillige ord.

Jeg synes, at hele komplekset om afgifter, rumvarmeafgifter og afgifterne på let og tung proces bliver værre og værre. Vi ser hver eneste gang regeringen forsøge at løse problemerne, men i virkeligheden skabes der blot problemer, og man har absolut ingen forståelse for virksomhedernes problemer. Man er kun optaget af det problem, der hedder at få fyldt penge i statskassen.

Det har ustandselig, siden Folketinget vedtog disse love, forlydt, at energifgifterne skulle tilbage til virksomhederne i form af energitilskud, og alligevel kan vi nu i et svar fra skatteministeren i forbindelse med dette lovforslag se, at regeringens egen forventning er, at der ved slutningen af året 1997 vil ligge 541,3 mio. kr. tilbage i statskassen, som altså ikke er kommet tilbage til virksomhederne. Det giver naturligvis statskassen et hårdt tiltrængt løft, det giver nogle renteindtægter osv., men det giver altså også det erhvervsliv, som man siger ikke på nogen måde belastes med dette forslag, en belastning, fordi de i den periode, hvor statskassen holder på pengene, har et likviditetstab.

Og jeg skal sige, at vi er ganske uforstående over for, at man ikke vil medvirke til at sikre, at der kommer nogle færre penge ind i statskassen, for meningen med disse afgifter har jo – stadig ifølge regeringen selv – på intet tidspunkt været, at man skulle have flere penge ind i statskassen. Det har hele tiden heddet, at forslagene var provenuneutrale, for hver eneste krone, der kom ind, blev betalt tilbage igen. Det sidste mangler vi stadig at få dokumentation for.

Vi kunne fra konservativ side have ønsket yderligere lettelse for turisterhvervet, som er hårdt trængt. Vi har registreret, at regeringen har gjort noget ved at lade energi på gas til madlavning gå over til let proces.

Vi kunne have ønsket nogle lettelse for de vindmølleproducenter – som regeringen jo ellers i anden sammenhæng både er så stolt af og har så megen sympati for, når vi skal opfylde diverse energiplaner – således at det blev muligt fortsat at producere vindmøllevinger til en konkurrencedygtig pris. Det ved vi vil være slut om nogle år. Når rumvarmeafgiften for alvor slår igennem, så er man ikke i stand til at hærde disse vinger.

Det samme gælder for store skibe: De kan ikke godkendes i Lloyds skibsregister.

Vi kunne også godt have ønsket, at man levede op til det løfte, statsministeren kom til at give engang ovre i sin valgkreds om, at farvning og

tørring af tekstiler skulle flyttes til tung proces, men loven er ærlig, men holden besværlig, også på dette felt.

Så vi må erkende, at der er utrolig mange skønhedspletter, og de bliver flere og flere, for hver gang regeringen søger at justere på det makværk, som loven om disse afgifter på rumvarmen var.

Kim Behnke (FP):

Ved førstebehandlingen af lovforslag nr. L 218 var det allerede på det tidspunkt vores anbefaling, at ministeren delte det i to. Eller rettere sagt, vi undrede os over, at man havde sammenskrevet to vidt forskellige ting i loven, nemlig dels lempelserne for en række processer og så hele spørgsmålet omkring den nye særlige fremrykning af betaling osv. for elsektoren, som betyder et provenutab og en likviditetsforværing for dem.

Vi skal derfor ikke i dag være utilfredse med, at ministeren har valgt at dele forslaget i to forslag, for det betyder jo for os, at vi kan få fornøjelsen af at stemme for de lempelser, der er for en række erhverv, når vi når frem til en afstemning om de nye A- og B-forslag.

Så havde vi et andet problem, vi gjorde opmærksom på, nemlig, at den situation, der forelå for oliebranchen med den farvede dieselolie, var aldeles uholdbar. Og jeg kunne i dag have trættet Folketinget med at læse op af nogle af de svar, ministeren tidligere har givet omkring den problemstilling. Det vil jeg lade være med. Jeg vil i stedet takke ministeren for de ændringsforslag, der er kommet, hvor man har indset, at det var nødvendigt med ændringer i de regler, der er, sådan at også en række af de mindre olieselskaber får mulighed for fortsat at opretholde en kundekreds og ikke være henvist til at sende deres kunder videre til de meget store olieselskaber.

Så er der hele spørgsmålet om de forskellige procesenergier. Og der må vi jo sige, at det efterhånden er ved at være lidt trættende, at vi to gange om året skal have disse lovforslag, hvor nye områder bliver fritaget, hvor nye områder bliver nedklassificeret, sådan at de slipper lidt billigere. Det er klart, at for de pågældende områder, i det her tilfælde jo primært vaskerierne, er det en stor fornøjelse. Men det, at man to gange om året som en tilbagevendende begivenhed skal behandle den slags forslag, stiller jo hele tiden andre virksomheder i den situation, at de har en forventning om, at de

kan komme med næste gang. Og som både skatte- og energipolitiker er det trættende at skulle blive ved med at få henvendelser fra alverdens erhvervsvirksomheder, som tigger og beder om at komme med næste gang.

Derfor synes vi, at man fra regeringens side snart skal beslutte sig for enten at fastholde og sige: Vi er ligeglade, vi kører igennem, selv om det betyder lukning af arbejdspladser, og så tager regeringen ansvaret for det. Eller også ser vi at få ophævet disse CO₂-afgifter generelt, i stedet for at virksomhederne skal komme dråbevis og opnå deres lempelser.

For at få nogle flere med denne gang har vi fra Fremskridtspartiets side støttet de ændringsforslag, der ligger fra Venstre og Det Konservative Folkeparti. Og vi støtter alle de ændringsforslag, der er fra ministeren, som betyder nogle fornuftige lempelser.

Og endelig er situationen den, at vi ved tredjebehandlingen af de to A- og B-forslag går ind og støtter A-forslaget, men stemmer nej til B-forslaget, eftersom vi ikke mener, at det er rimeligt, at Folketinget går ind og henter en særlig sum penge fra elværkerne ved at lave disse ændringer i deres likviditet og i deres måde at afregne på over for deres kunder.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Mange erfaringer har lært mig, at man skal læse de publikationer, man får fra Dansk Industri, men hvis man vil gøre dem til sine egne, så skal man læse dem med omtanke og kritisk sans. Denne erfaring vil jeg gerne videregive til fru Møller.

De synspunkter, hun her, jeg tror næsten ordret videregiver fra Dansk Industri, er for mange måneder siden blevet imødegået. Opgørelser har vist, at afløbet forløber nogenlunde som forudset. Der er for længst blevet givet tilsagn om, at hver en krone vil blive tilbageført til erhvervslivet, og i øvrigt viser regnskabet, at Dansk Industri har en nettofordel i forhold til andre erhverv med hensyn til, hvordan denne ordning er gennemført.

Så derfor vil jeg sige til fru Møller, at hvis hun skal bruge Dansk Industris argumenter, så gør hun klogt i, inden hun gør det, også at lytte til alle de modsvar, som synspunkterne fra Dansk Industri har fået. Hver en krone vil blive returneret, og kan vi ikke klare det på de ordninger – og det tror jeg, vi kan – som er forudset i lovgivningen, så er der givet tilsagn om, at så vil der i form af reduktion af virksomhedernes alminde-

lige omkostninger til arbejdskraft ske de nødvendige reduktioner. Hver en krone vil blive tilbageført.

Eva Møller (KF):

Jeg skal til miljø- og energiministeren sige to ting. For det første, at det rent faktisk kan dokumenteres, at jeg ved en beklagelig fejl ikke har fået Ugemagasinet Industrien i godt et år, så det er ikke det, jeg henholder mig til.

Jeg henholder mig såmænd til skatteministerens svar i udvalget, som jeg også sagde. Og i dette svar i udvalget står der, at der på denne tilbagebetalingskonto i 1996 er et kumuleret overskud på 78,2 mio. kr., i 1997 et kumuleret overskud på 541,3 mio. kr. – det var det eneste tal, jeg havde med sidste gang – i 1998 et kumuleret overskud på 792,9 mio. kr., i 1999 på 842,1 mio. kr. og i år 2000 på 591,2 mio. kr. Det fremgår yderligere af en del af teksten, at det hidtil har været således, at trækket har været mindre, end man har forventet.

Jeg er enig i, at man jo altid kan håbe på, at trækket bliver så stort, at man kan komme af med pengene, men det ville jo altså stadig væk klæde ministeren at indrømme, at man har en øget likviditetsbelastning af erhvervslivet, når der ligger nogle millioner kroner tilbage i statskassen som kumuleret overskud, som rent faktisk burde være ude til gavn for dansk erhvervsliv til at skabe nogle flere arbejdspladser.

Peter Hansen-Nord (V):

Det lyder jo lovende, når miljø- og energiministeren lover alle pengene tilbage.

Jeg er her kommet i besiddelse af en korrespondance – ikke mellem miljøministeren og energiministeren, men mellem finansministeren og landbruget. Landbruget beklager sig over, at man ikke får de midler tilbage, som ligger i aftalerne, for landbruget har jo regnet sig frem til, at de grønne afgifter netto kommer til at koste dem 400 mio. kr. over en fireårig periode. Finansministeren skriver, at det hverken er muligt eller ønskeligt med tilbageførslen at opnå fuld neutralitet på virksomheds- eller brancheplan.

Er det så ideen, at man tager fra nogle brancher og flytter det over i andre brancher?

Det fortæller kun lidt om, at de grønne afgifter som miljøbetragtning her er en overflytning af midler fra nogle erhverv til andre, som regeringen nu synes skal prioriteres højere end andre.

Det gør så for mig at se de grønne afgifter og det politiske instrument, man her anvender, endnu mere uoverskueligt og endnu mere uretfærdigt.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Ideen i forslagene har aldrig været, at hver eneste virksomhed skulle have præcis det samme beløb tilbage, som den havde indbetalt i afgifter. Det har aldrig stået i oplæggene til forslagene, det har aldrig stået i de forslag, der er fremlagt, det er aldrig indgået i forhandlingerne.

Tværtimod har det, der har været forudsætningen, som jeg har bekræftet i forhold til fru Møller, været, at de penge, der bliver taget fra virksomhederne, bliver returneret til produktionen, bliver returneret til virksomheden, og at ingen kroner ender i statskassen. Og det er det, der sker. Det er det, der har været meningen hele tiden.

Nu må man vælge, hvad det er, man er utilfreds med. Er man utilfreds med, at vi betaler alt tilbage til erhvervslivet? Eller har man fortsat en i øvrigt ubegrundet mistanke om, at vi vil beholde pengene i statskassen? Vi har hele tiden lagt vægt på, at pengene blev returneret til erhvervslivet, men vi har aldrig lovet, at hver virksomhed får nøjagtig det samme beløb tilbage, som den har indbetalt i afgifter. Det ville også være absurd.

Skatteministeren (Carsten Koch):

Det er fortrinsvis til hr. Peter Hansen-Nord, men også andre kan få lidt klar besked. Det drejer sig om opdelingen af forslaget i et A- og B-forslag.

Der hersker en udbredt misforståelse om, hvad forslag B egentlig indeholder. Må jeg gøre opmærksom på, at forslag B indeholder en hjemmel til, at man kan gå fra den betalingsmetode, som man bruger og har brugt de senere år, til den, der er foreskrevet i loven, nemlig faktureringsstidspunktet. Der kan man få en overgangsordning til og med udgangen af indeværende år, så det er faktisk en hjemmel, det er faktisk en imødekommenhed over for de virksomheder, som har benyttet sig af en anden betalingsmåde end den, der er foreskrevet i loven. Så vi bringer altså en hjemmel til en overgangsordning, indtil man kan få mulighed for at benytte sig af det rigtige berigtigelsestidspunkt, som man så vil få etableret fra og med 1998.

Herudover er der flere, der besværer sig over, at man ikke giver indrømmelser til forskellige

betrængte brancher m.v. Det har aldrig været formålet at drive erhvervsstøtte ved hjælp af det her. Det er miljøpolitik. Det er miljøpolitik, hvor man faktisk har en række fastlagte konsekvente retningslinjer for at bringe virksomhederne på proceslisten og efter objektive kriterier at foretage afskæringer af, hvilke virksomheder der kan komme på let proces, og hvilke der kan komme på tung proces. Det er begrundet i objektive kendsgerninger såsom beregninger baseret på værditilvækst, baseret på værdiforbrug i forhold til omsætning m.v.

Derfor er det en misforståelse at tro, sådan som flere ordførere har været inde på, at man kan komme og sige: Nu synes vi, den branche har det lidt skidt. Nu skal de have en særlig lempelse. Jeg har set flere af de ændringsforslag, som V og K kommer frem med, og de er båret lige præcis af den mærkelige tankegang, at man sådan kan dele ud til højre og venstre.

Jeg har ved flere lejligheder sagt, at man ikke kan foretage sådan diskretionære lejlighedsvisse uddelinger af lempelser til den ene eller den anden branche. Det foregår efter objektive kriterier. Venstre og De Konservative har spurgt til det, og jeg har forklaret, hvad kriterierne er for at bringe en virksomhed på tung proces henholdsvis let proces. Det har jeg forklaret. Alligevel begynder man at komme med ændringsforslag, som fuldstændigt bryder med den logik; og man har været oprørt over, at nogen kunne forestille sig, at man kunne foretage sådanne diskretionære uddelinger til højre og venstre.

Nu foreslår man det selv. Jeg synes, det er absurd. Jeg synes, man burde sætte sig lidt mere ind i det her lovkompleks, før man begynder at komme med mærkelige fuldstændig ubegrundede ændringsforslag.

Der er faktisk konsistens og konsekvens i det her. Det er udmålt efter objektive kriterier. Det er ikke sådan, at man kan komme og bede om gaver til forskellige betrængte brancher. Der er faktisk en god del for ikke at sige megen konsekvens i det.

Og jeg gruer for, at vi skulle have haft alternativet, som Venstre og De Konservative foreslog, da vi havde den store debat om de grønne afgifter på erhvervene i foråret 1995. Da var ideen jo, at vi skulle lave aftaler med alle virksomheder. Jeg gad nok vide, hvordan vi skulle have set de her ting, hvis der var aftaler med alle virksomhederne. Skulle man indgå aftale med hver eneste virksomhed, og skulle man så ændre aftalerne, hvis man fandt ud af, at der var en virksomhed, der ikke havde det så godt?

Næh, det her er konsekvent miljøpolitik. Det er miljøpolitik, som også er præget af, at man kræver afgifter op ved at gøre ressourcebelastning, miljøbelastning dyrere. Det er et ganske elementært princip, og så deler man ud efter arbejdskraftomkostninger for at gøre arbejdskraften billigere.

Hr. Peter Hansen-Nords idé om, at man skulle opkræve fra hver eneste virksomhed og give det samme beløb tilbage, er jo absurd. Vi foretager også opkrævninger af skatter hos nogle og deler ud til andre, det er politik. Det andet er jo en absurditet at forestille sig; at man skulle kræve pengene op og så levere dem tilbage igen. Hvilket formål skulle der være i det? Det har jeg altså ikke rigtig forstået.

Peter Hansen-Nord (V):

Jeg kan høre på debatten, at man gør sig meget store anstrengelser for at misforstå, hvad der bliver sagt. Og det sidste indlæg fra skatteministeren er jo en klar misforståelse.

Der er tale om landbruget som helhed. Landbruget består af mange forskellige brancher. Der er landmænd, der er slagterier, der er mejerier, der er mange ting. Og det kunne jo være rimeligt, at man ikke bare huggede 400 mio. kr. i branchen og overførte dem til en anden branche. Det er jo faktisk det, man gør. Det er jo også det, finansministeren har svaret til landbruget.

Når vi så taler om andre styringsmodeller – og jeg tror nok, at klokken er blevet for mange, til at vi kan få en tilbundsående debat – så drejer det sig om at lægge nogle omsættelige tilladelser til at forurene ud i virksomhederne, således at de selv kan handle med disse tilladelser, dvs. købe og sælge dem, og det gør man mange steder. Man gør det i USA, man gør det i Los Angeles, hvor man lige er startet.

Læs Berlingerens fra i går, bagsiden af erhvervssektionen. Det er et system, der virker således, at man i effektive kroner opnår miljøforbedringer. Vi ved jo, at her koster det ca. en faktor 7 at reducere med et ton CO₂ på den måde, regeringen har gjort det. Man kan altså gøre det for en syvendel af det beløb og få den samme miljøeffekt ved at bruge andre instrumenter.

Men som sagt, tiden er jo nok løbet lidt for vidt til, at den diskussion kan tages. Lad os tage den en anden dag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 om deling af lovforslaget i 2 lovforslag:

A. Forslag til lov om ændring af forskellige energifgiftslove m.v. (Justering af rumvarmeafgiften m.v.) omfattende §§ 1-7 og § 8, stk. 1-9.

B. Forslag til lov om ændring af lov om afgift af elektricitet, omfattende §§ 4 og 8

vedtoges uden afstemning.

Der foretoges derefter afstemning vedrørende det under A nævnte lovforslag.

Ændringsforslag nr. 2-6 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 7 forkastedes, idet 45 stemte for, 56 imod.

Ændringsforslag nr. 8 og 9 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 10 forkastedes, idet 45 stemte for, 56 imod.

Ændringsforslag nr. 11 forkastedes, idet 48 stemte for, 53 imod.

Ændringsforslag nr. 12 forkastedes, idet 45 stemte for, 56 imod.

Ændringsforslag nr. 13-17, § 1, således ændret, og ændringsforslag nr. 18 og 19 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 20 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 21 og 22 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 23-25 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 26, § 2, således ændret, og ændringsforslag nr. 27 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 28 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 29 og 30 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 31-33 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 34, § 3, således ændret, og ændringsforslag nr. 35 og 36 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 37 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 38 og 39 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 40 og 41 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 42 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 43 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 44, § 4, således ændret, ændringsforslag nr. 45 og § 5, således ændret, vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 46 forkastedes, idet 45 stemte for, 56 imod.

§§ 6 og 7, ændringsforslag nr. 47-49, ændringsforslag nr. 50 og 51, ændringsforslag nr. 52 og § 8, således ændret, vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Der foretoges dernæst afstemning vedrørende det under B nævnte lovforslag.

Ændringsforslag nr. 53 om en ny affattelse af § 4, § 4 i den nye affattelse, ændringsforslag nr. 54 om en ny affattelse af § 8 og § 8 i den nye affattelse vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

39) Forespørgsel nr. F 65:

Forespørgsel til statsministeren og udenrigsministeren:

»Hvad kan regeringen oplyse om det hidtidige forløb af EU's regeringskonference, og hvad er regeringens forventninger for den resterende del af regeringskonferencen?«

Af Ove Fich (S), Charlotte Antonsen (V), Kent Kirk (KF), Steen Gade (SF), Elisabeth Arnold (RV), Annette Just (FP), Keld Albrechtsen (EL), Addi Andersen (CD) og Kristian Thulesen Dahl (DF).

(Forespørgslen anmeldt 18/4 97. Fremme af forespørgslen vedtaget 24/4 97).

Formanden:

Jeg gør allerede nu opmærksom på, at afstemning om eventuelle motiverede dagsordener vil blive sat på dagsordenen i morgen, torsdag den 29. maj 1997.

Begrundelse**Ove Fich (S):**

EU's regeringskonference nærmer sig slutningen. Det er ikke usandsynligt, at forhandlingerne den 16.-17. juni i Amsterdam vil være afslutningen. Derfor er det også godt, at Folketinget bruger en af sine sidste mødedage inden afslutningen af forhandlingerne til at høre regeringen gøre status over forhandlingerne og til at høre regeringens forventninger til resten af forhandlingerne.

Det er også omvendt vigtigt, at regeringen ved denne lejlighed får mulighed for at høre de politiske partiers meldinger her inden afslutningen, og det er endelig vigtigt, at der konkluderes i form af en dagsorden om, hvad der er grundlaget for regeringens deltagelse i resten af regeringskonferencen. Det er baggrunden for, at alle Folketingets partier har ønsket denne forespørgsel.

Besvarelse**Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):**

1997 – et år, som nok fortjener en del opmærksomhed. Et år, der – garanterer jeg for, og det er den eneste garanti, jeg udsteder i dag – vil indeholde langt flere positive overraskelser end negative. Et år, hvor hele fundamentet blev bygget til et åbent europæisk hus, hvor folk kan leve, hvor folk kan fungere, hvor lande kan fungere i fred og fordragelighed, hvor man kan handle sammen, komme sammen, sammen skabe beskæftigelse, fremgang, velfærd og tryghed. Et Europa med grundlæggende rettigheder, der respekteres, hvor der er et Europaråd, der kan tage fat, hvis det ikke sker. Et Europa, hvor der er større forståelse herfor mellem det nordlige og det sydlige Europa. Et europæisk hus, der omfatter både Nord og Syd og det vestlige helt fra Atlanterhavet til det østlige Uralbjergområde.

Fem brikker – en håndfuld store europæiske brikker – bliver i år lagt til dette fundament. Den første er allerede lagt: Den nye samarbejdsaftale mellem Rusland og NATO for ganske få timer siden i Paris. Store ord blev brugt, javel, men det forklejner ikke, at det rent faktisk er et meget stort fremskridt, der lukker og slukker for 50 års kold krig og giver håb om at kunne bruge penge i samfund, ikke så meget længere til militært isenkram, men mest til babushkaen i Rusland og de almindelige familier i Vesteuropa som i Øst.

For det andet en første udvidelsesrunde af NATO-medlemskabet, der vil skabe ny tryghed, meget mere tryghed, også meget større forventning for en række nye lande, præget af klogskab, fordi det er den rækkefølge, det sker i, præget af balance, forståelse mellem Rusland på den ene side og – når alt kommer til alt – NATO på den anden.

For det tredje et perspektivfyldt Østersøsamarbejde, som vi ikke havde turdet drømme om bare for en 6-7-8 år siden, et Østersøsamarbejde, vi taler om i København, i Mariehamn, i Skt. Petersborg, i Polens Warszawa, i de tre baltiske landes hovedstæder omfattende det tidligere Ruslands store baggrund og nuværende omfattende de nordiske landes velfærdsmodeller, de tre baltiske samfund, det nye polske demokrati, der lige har fået ny forfatning, og Tyskland. I sandhed et område, som har større chancer end nogen anden region i hele den store verden for at demonstrere, at fred og fordragelighed kan lade sig gøre på tværs af historien.